

Sygn. akt III C 1510/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2021 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny, w składzie następującym:

Przewodniczący: Asesor sądowy Alicja Przybylska

Protokolant: stażysta Daniela Olkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 czerwca 2021 roku w S.

sprawy z powództwa M. Z. (1) i A. Z. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. solidarnie na rzecz powodów M. Z. (1) o A. Z. (1) kwotę 1.524,83 zł (jeden tysiąc pięćset dwadzieścia cztery złote osiemdziesiąt trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 21 listopada 2017 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kwotę 685,37 zł (sześćset osiemdziesiąt pięć złotych trzydzieści siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

IV. zwraca solidarnie powodom kwotę 81 zł (osiemdziesiąt jeden złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki;

V. zwraca pozwanej kwotę 81 zł (osiemdziesiąt jeden złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki.

Sygn. akt III C 1510/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 lutego 2019 roku M. Z. (2) i A. Z. (2) wnieśli o zasądzenie na ich rzecz solidarnie od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 1.600 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 21 listopada 2017 roku do dnia zapłaty i kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu M. Z. (2) i A. Z. (2) podnieśli, że w wyniku kolizji z dnia 10 października 2017 roku doszło do uszkodzenia należącego do nich pojazdu marki S. o nr rejestracyjnym (...). Sprawca szkody był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego w Towarzystwie (...) Spółce Akcyjnej w W.. Ubezpieczyciel odmówił przyjęcia odpowiedzialności za szkodę i wypłaty świadczenia obejmującego koszty naprawy pojazdu, podnosząc, że w jego ocenie zaistniałe zdarzenie drogowe nie mogło doprowadzić do powstania w pojeździe zgłoszonych uszkodzeń.

W ocenie strony powodowej do powstania szkody w należącym do nich pojeździe doszło na skutek kolizji z dnia 10 października 2017 roku i domagają się zapłaty kwoty 1.600 złotych tytułem części odszkodowania obejmującego koszty naprawy pojazdu. Powodowie żądają odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego z tytułu odszkodowania liczonych od dnia następnego po upływie 30 dni od daty wykonania kalkulacji naprawy. Pozwany

ubezpiaczyciel był poinformowany o szkodzie najpóźniej w dniu 19 października 2017 roku, a zatem winien spełni świadczenie z tego tytułu do dnia 20 listopada 2018 roku. Skoro tego nie uczynił od dnia następnego, tj. 21 listopada 2017 roku pozostaje w opóźnieniu.

W dniu 31 maja 2019 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym (...) – Centrum w S. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z treścią żądania pozwu (ówczesna sygn. akt I Nc 301/19).

Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. zaskarżył nakaz zapłaty sprzeciwem, w którym wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany zaprzeczył, aby ponosił odpowiedzialność cywilną za szkodę powstałą w należącym do powodów pojeździe marki S. o nr rejestracyjnym (...). Materiał zgromadzony w toku postępowania likwidacyjnego nie dał podstaw do ustalenia, że do szkody w ww. pojeździe doszło na skutek kolizji z dnia 10 października 2017 roku w deklarowanych w zgłoszeniu szkody okolicznościach. W szczególności powstaniu szkody w deklarowanych okolicznościach przeczy zakres i umiejscowienie uszkodzeń pojazdów. Strona powodowa, na której stosownie do treści przepisu art. 6 k.c., spoczywa ciężar dowodu w zakresie faktów uzasadniających żądanie pozwu, nie przedstawiła dowodów, które pozwoliłyby na zmianę stanowiska ubezpieczyciela w tym przedmiocie.

Na skutek wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty stracił moc, zgodnie z przepisem art. 505 § 1 k.p.c.

W piśmie z dnia 16 grudnia 2020 roku A. Z. (2) i M. Z. (2) rozszerzyli żądanie pozwu i wniesli o zasądzenie na ich rzecz od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 2.084,60 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 21 listopada 2017 roku do dnia zapłaty i kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu pozwani podnieśli, że żądana kwota stanowi całość należnego im odszkodowania, zgodnie z kalkulacją naprawy pojazdu sporządzoną przez pozwanego ubezpieczyciela w dniu 19 października 2017 roku.

Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. wniosła o oddalenie pozwu w zakresie wskazanym w piśmie powodów z dnia 16 grudnia 2020 roku.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 października 2017 roku w S., około godziny 19:30 na Rondzie (...), kierujący pojazdem marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), podczas manewru zmiany pasa otarł się o pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Doszło do kontaktu pojazdów na poziomie błotnika i drzwi PL pojazdu marki S. (...) na wysokości ok. 0,7 m.

Do kolizji doszło na skutek niezachowania należytej ostrożności przez kierującego pojazdem marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

W dniu zdarzenia sprawca kolizji legitymował się umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego w Towarzystwie (...) Spółce Akcyjnej w W..

Dowód:

- przesłuchanie M. Z. (2) k. 81,
- zeznania świadka M. S. k. 93,
- wspólne oświadczenie o zdarzeniu drogowym k. 9.

Powodowie zgłosili Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W. szkodę powstałą w pojeździe marki S. o numerze rejestracyjnym (...). Zgłoszono, że M. S. kierujący pojazdem B. (...) o nr rejestracyjnym (...), zjeżdżając ze środkowego pasa na rondzie przy placu (...) spowodował kolizję z pojazdem należącym do powodów. W wyniku uderzenia w

pojeździe należącym do powodów zostały uszkodzone: błotnik lewy, zderzak, lewy reflektor, lewa przednia felga, lewe lusterko oraz lewe drzwi kierowcy oprócz wgniecenia na drzwiach i rys istnieje problem z otwieraniem i domykaniem drzwi.

Niesporne, a nadto dowód:

- zgłoszenie szkody w aktach szkody, k. 71.

W toku postępowania likwidacyjnego, w dniu 19 października 2017 roku, Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. ustaliła koszt naprawy pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...) na kwotę 2 084,80 złotych brutto. Koszt naprawy pojazdu został wyliczony w oparciu o rynkową wartość usług i części zamiennych oraz zgodnie z umowami zawartymi z siecią warsztatów niezależnych w dniu ustalenia odszkodowania.

Dowód:

- kalkulacja naprawy k. 10 – 16,

- pismo z dnia 19.10.2017 r. k. 17 – 18.

W dniu 30 października 2017 roku Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. sporządziła kalkulację kosztów naprawy pojazdu na kwotę 1.511,40 złotych. Kalkulacja została sporządzona w oparciu o oględziny pojazdu, przesłane zdjęcia wykonane po zdarzeniu, a także oględziny pojazdu sprawcy oraz dokumentację wcześniejszych szkód pojazdu.

Dowód:

- kalkulacja naprawy k. 19 – 25,

- pismo z dnia 20.10.2017 r. k. 26 – 27.

Pismem z dnia 7 listopada 2017 roku Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. poinformowała powodów, że rozpatrzenie zgłoszenia w terminie 30 dni od daty zgłoszenia szkody nie jest możliwe. Wynika to z faktu, że w przedmiotowej sprawie prowadzone jest postępowanie wyjaśniające odnośnie okoliczności powstania szkody oraz rozmiaru uszkodzeń. W związku z powyższym na obecnym etapie postępowania nie jest możliwa wypłata odszkodowania. Decyzja dotycząca przyznania odszkodowania będzie podjęta niezwłocznie po zakończeniu prowadzonego postępowania. Przepuszczalny termin zajęcia stanowiska w tej sprawie określamy na 14 dni od momentu otrzymania ww. dokumentu.

Dowód:

- pismo z dnia 07.11.2017 r. w aktach szkody, k. 71.

Pismem z dnia 30 listopada 2017 roku powodowie wezwali Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną w W. do zapłaty kwoty 2 084,60 złotych tytułem niespornego odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na skutek kolizji z dnia 10 października 2017 roku, w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania do zapłaty.

Niesporne, a nadto dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 30.11.2017 r. k. 28 – 29.

Decyzją z dnia 15 grudnia 2017 roku Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. odmówiła przyjęcia odpowiedzialności za szkodę powstałą w pojeździe marki S. (...) na skutek zdarzenia z dnia 10 października 2017 roku i wypłaty świadczenia z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdów mechanicznych, podnosząc, że wg ustaleń poczynionych w postępowaniu likwidacyjnym, zdarzenie drogowe z dnia 10 października 2017 roku nie

mogło doprowadzić do powstania zgłaszanych w pojeździe uszkodzeń. Podstawę takiego ustalenia stanowi analiza opisu okoliczności zdarzenia oraz oględzin pojazdów uczestniczących w kolizji. Uszkodzenia tych pojazdów nie odpowiadają sobie co do zakresu i umiejscowienia. W związku z powyższym uszkodzenia pojazdu marki S. nie mogły powstać w okolicznościach deklarowanych w zgłoszeniu szkody.

Dowód:

- decyzja z dnia 15.12.2017 r. k. 30 – 31.

Pismem z dnia 18 maja 2018 roku powodowie wnieśli odwołanie od decyzji z dnia 15 grudnia 2017 roku i wezwali Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną w W. do zapłaty kwoty 2.084,60 złotych tytułem niespornego odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na skutek kolizji z dnia 10 października 2017 roku, w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania do zapłaty.

Pismo to doręczono ubezpieczycielowi 6 czerwca 2018 roku.

Dowód:

- pismo z dnia 18.05.2018 r. k. 32 – 34, k. 129 – 131,

- zwrotne potwierdzenie odbioru k. 35.

Na podstawie materiału dowodowego zawartego w aktach sprawy oraz w aktach szkody, a także na podstawie analizy mechanoskopijnej uszkodzeń pojazdów marki S. o numerze rejestracyjnym (...) i marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), nie można wykluczyć kontaktu zderzeniowego pojazdów. Zdarzenie miało miejsce na skrzyżowaniu o ruchu okrężnym, tj. rondzie. Ruch okrężny ogranicza fizyczna prędkość pojazdów i wzajemną widoczność, a tym samym przewidywalność zachowania innych uczestników ruchu. Brak zatem podstaw do wykazania celowości kolizji i oceny manewrów obronnych.

Od kontaktu kolizyjnego z pojazdem marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) mogły pochodzić jedynie uszkodzenia uszkodzonego już wcześniej błotnika PL i drzwi PL pojazdu marki S. zlokalizowane na wysokości ok. 0,7 m. Obydwa elementy mają inne bardzo poważne uszkodzenia, co powoduje konieczność znacznego potrącenia.

Uszkodzenie wglębne wgniecenia błotnika PL, widoczne uszkodzenia zderzaka prawego oraz uszkodzenie felgi koła PL nie powstały na skutek kontaktu z pojazdem marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

W dniu 10 października 2017 roku pojazd marki S. o numerze rejestracyjnym (...) posiadał uszkodzenia, które nie powstały na skutek kolizji z pojazdem marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Były to uszkodzenia zlokalizowane na zderzaku przednim, błotniku PL, reflektorze PL, drzwiach PL, drzwiach TL, błotniku TL, feldze koła PL, lusterku L.

Koszt naprawy pojazdu, przy uwzględnieniu średnich stawek roboczogodzin stosowanych w nieautoryzowanych warsztatach naprawczych na terenie województwa (...) w 2017 roku oraz zastosowaniu oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu, wynosi 1.524,83 złotych. Nie ma możliwości zastosowania do naprawy pojazdu zamienników części oryginalnych. Zastosowanie oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody i nie spowoduje wzbogacenia powoda.

Dowód:

- fotografie pojazdu na płycie CD na k. 6,

- zdjęcia k. 127 – 128,

- oświadczenie z dnia 20.01.2021 r. k. 132,

- opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej L. C. k. 107 – 118,
- uzupełniająca opinia biegłego sądowego L. C. k. 146 - 150.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w zakresie kwoty 1 524,83 złotych i odsetek za opóźnienie liczonych od tej kwoty od dnia 21 listopada 2017 roku do dnia zapłaty.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowią przepisy art. 822 § 1 i 2 k.c., art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 473 ze zmianami) oraz art. 436 § 1 k.c. i 415 k.c.

Przepis art. 822 § 1 i 2 k.c. stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (§ 1). Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie natomiast z przepisem art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Stosownie zaś do treści przepisu art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w przepisie art. 435 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Przepis art. 415 k.c. stanowi natomiast, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Legitymacja bierna pozwanego ubezpieczyciela wynika z przepisu art. 19 ust. 1 zdanie pierwsze przywołanej wyżej ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), zgodnie z treścią którego poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Posiadacz pojazdu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który brał udział w kolizji z dnia 10 października 2017 roku posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

Pozwany zaprzeczył zasadności żądania pozwu tak co do zasady jak i co do wysokości, podnosząc, że wg ustaleń poczynionych w postępowaniu likwidacyjnym, zdarzenie drogowe z dnia 10 października 2017 roku nie mogło doprowadzić do powstania zgłaszanych w pojeździe powodów uszkodzeń. Podstawę takiego ustalenia stanowi analiza opisu okoliczności zdarzenia oraz oględzin pojazdów uczestniczących w kolizji. Uszkodzenia tych pojazdów nie odpowiadają sobie co do zakresu i umiejscowienia. W związku z powyższym uszkodzenia pojazdu marki S. nie mogły powstać w okolicznościach deklarowanych w zgłoszeniu szkody.

W tym miejscu wskazać należy, że stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Uregulowanie przepisu art. 6 k.c. stanowi o ciężarze dowodu w sensie materialnoprawnym i wskazuje, kogo obciążają skutki nieudowodnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przywołanego przepisu, powód jest zobowiązany do wykazania wszystkich okoliczności uzasadniających jego roszczenie tak co do zasady jak i wysokości. Pozwany zaś, który odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. Spoczywający na pozwanym obowiązek dowiedzenia okoliczności wskazujących na wygaśnięcie zobowiązania nie może wyprzedzać

ciążącego na powódzie obowiązku udowodnienia powództwa. Podkreślić jednakże należy, że art. 6 k.c. rozumiany być musi przede wszystkim w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06). Obowiązek przedstawienia dowodów, zgodnie z przepisem art. 3 k.p.c. spoczywa na stronach, zaś ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Nie wymagają jednak dowodu – stosownie do przepisu art. 229 k.p.c. – fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Nadto zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności, rządzącą procesem cywilnym, rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). To strona powodowa, która domaga się zapłaty pewnej należności na drodze sądowej, winna co do zasady wykazać, iż należność ta – oznaczona co do wysokości, tytułu i daty płatności – nie została przez jej przeciwnika procesowego uiszczona.

W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy zastosowanie znajdują przepisy ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 roku o rozpatrywaniu reklamacji przez podmiotu rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym (Dz. U. z 2019 roku. Poz. 2279 ze zm.). Zgodnie z przepisem art. 3 ust. 1 tej ustawy reklamacja może być złożona w każdej jednostce podmiotu rynku finansowego obsługującej klientów. Przepis art. 5 ust. 1 i 2 stanowi, że Po złożeniu przez klienta reklamacji, zgodnie z wymogami, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1, podmiot rynku finansowego rozpatruje reklamację i udziela klientowi odpowiedzi w postaci papierowej lub za pomocą innego trwałego nośnika informacji. Odpowiedź, o której mowa w ust. 1, podmiot rynku finansowego może dostarczyć pocztą elektroniczną wyłącznie na wniosek klienta. Zgodnie z art. 6 odpowiedzi, o której mowa w art. 5 ust. 1, należy udzielić bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania reklamacji. Do zachowania terminu wystarczy wysłanie odpowiedzi przed jego upływem. Przepis art. 7 stanowi natomiast, że w szczególnie skomplikowanych przypadkach, uniemożliwiających rozpatrzenie reklamacji i udzielenie odpowiedzi w terminie, o którym mowa w art. 6, podmiot rynku finansowego w informacji przekazywanej klientowi, który wystąpił z reklamacją:

- 1) wyjaśnia przyczynę opóźnienia;
- 2) wskazuje okoliczności, które muszą zostać ustalone dla rozpatrzenia sprawy;
- 3) określa przewidywany termin rozpatrzenia reklamacji i udzielenia odpowiedzi, który nie może przekroczyć 60 dni od dnia otrzymania reklamacji.

Przepis art. 8 stanowi, że w przypadku niedotrzymania terminu określonego w art. 6, a w określonych przypadkach terminu określonego w art. 7, reklamację uważa się za rozpatrzoną zgodnie z wolą klienta. Norma przepisu art. 8 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym wprowadza domniemanie prawne, że podmiot rozpatrzył reklamację zgodnie z wolą wnoszącego ją klienta. Domniemanie to ma charakter wzruszalny, co oznacza, że w razie niezaspokojenia przez podmiot rynku finansowego żądania zawartego w reklamacji i wniesienia pozwu przez klienta, pozwany podmiot rynku finansowego będzie zobowiązany do udowodnienia (następuje tu przerwienie ciężaru dowodu z powoda na pozwanego), że sformułowane w reklamacji zastrzeżenia są niezasadne, a klientowi nie przysługuje zgłoszone w niej roszczenie lub przysługuje ono w innej wysokości (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 1 sierpnia 2018 roku, I ACa 1526/17).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że pismem z dnia 18 maja 2018 roku, powodowie skierowali do pozwanego ubezpieczyciela przedsądowe wezwanie do zapłaty/reklamację, w której podnosili, że odmowa przyjęcia odpowiedzialności za szkodę powstałą w należącym do nich pojeździe na skutek kolizji z dnia 10 października 2017 roku jest nieuzasadniona i wezwali do zapłaty bezspornego odszkodowania w kwocie 2.084,60 złotych. Pismo to doręczono pozwanemu w dniu 6 czerwca 2018 roku. Pozwany nie wykazał, aby udzielił odpowiedzi na reklamację w terminie 30 dni od jej otrzymania, i nie przekazał również powodom informacji

wymaganych przepisem art. 7 ww. ustawy. Tym samym na pozwanego został przerzucony ciężar dowodu w zakresie faktu, że do uszkodzenia pojazdu należącego do powoda doszło w innych okolicznościach niż kolizja z dnia 10 października 2017 roku. Pozwany obowiązkowi temu nie sprostał.

W celu wykazania zasadności żądania pozwu strona powodowa zaoferowała dowód z zeznań świadka M. S. oraz zeznań powoda M. Z. (2) w charakterze strony, a także fotografie pojazdu po kolizji z dnia 10 października 2017 roku. Z zeznań świadka M. S. oraz zeznań powoda wynika, że w dniu 10 października 2017 roku w S., około godziny 19:30 na Rondzie (...), kierujący pojazdem marki B. (...) M. S., podczas manewru zmiany pasa otarł się o pojazd marki S. (...), którym kierował powód M. Z. (2). Doszło do kontaktu pojazdów na poziomie błotnika i drzwi PL pojazdu marki S. (...) na wysokości ok. 0,7 m. Do kolizji doszło na skutek niezachowania należytej ostrożności przez kierującego pojazdem marki B. (...) M. S.. Zeznania świadków co do miejsca, w którym nastąpiło zetknięcie się pojazdów potwierdzają zdjęcia pojazdu. Strona pozwana nie zaoferowała żadnego dowodu, który podważałaby wiarygodność zeznań świadków oraz prawdziwość i wiarygodność złożonej dokumentacji fotograficznej pojazdu, stąd też Sąd uznał te dowody za przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie. Na podstawie tych dowodów oraz materiałów zgromadzonych w postępowaniu likwidacyjnym, a także na podstawie analizy mechanoskopijnej uszkodzeń pojazdów marki S. o numerze rejestracyjnym (...) i marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), biegły sądowy z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego L. C. wyjaśnił, że nie można wykluczyć kontaktu zderzeniowego pojazdów. Zdarzenie miało miejsce na skrzyżowaniu o ruchu okrężnym, tj. rondzie. Ruch okrężny ogranicza fizyczna prędkość pojazdów i wzajemną widoczność, a tym samym przewidywalność zachowania innych uczestników ruchu. Brak zatem podstaw do wykazania celowości kolizji i oceny manewrów obronnych. W tym ostatnim zakresie biegły wskazał, że poczynienie ustaleń co do tego, czy do kolizji mogło dojść na skutek celowego doprowadzenia do kolizji przez powoda lub zaniechania manewrów obronnych byłoby możliwe tylko w przypadku udokumentowanego zapisu video i jego poklatkowej sekwencyjnej analizy, a taki zapis nie został przez żadną ze stron złożony, chociaż skrzyżowanie, na którym doszło do kolizji posiada monitoring, na podstawie którego biegły wielokrotnie wydawał opinie. Również i podnoszona przez pozwanego okoliczność, że pojazd powodów posiadał uszkodzenia powstałe w innych zdarzeniach, nie wyklucza, że do uszkodzenia pojazdu doszło również i na skutek kolizji z dnia 10 października 2017 roku. Na podstawie opinii biegłego Sąd ustalił, że od kontaktu kolizyjnego z pojazdem marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) mogły pochodzić uszkodzenia uszkodzonego już wcześniej błotnika PL i drzwi PL pojazdu marki S. zlokalizowane na wysokości ok. 0,7 m. Tego rodzaju uszkodzenia zostały zgłoszone przez powodów i ich istnienie potwierdzono w postępowaniu likwidacyjnym, co wynika z kalkulacji naprawy. Strona pozwana, na której spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie nie zaoferowała żadnego dowodu, który pozwoliłby na podważenie przydatności opinii biegłego do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

Reasumując powyższe rozważania, wskazać należy, że materiał dowodowy sprawy dał podstawy do ustalenia, że do uszkodzenia pojazdu powodów takie jak uszkodzenia uszkodzonego już wcześniej błotnika PL i drzwi PL pojazdu marki S. zlokalizowane na wysokości ok. 0,7 m powstały na skutek kolizji z dnia 10 października 2017 roku. Pozwana nie udowodniła, że odpowiedzialność za tą kolizję ponosi inna osoba, niż kierujący pojazdem marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) M. S., któremu udzielała ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem tego pojazdu. Pozwana ponosi zatem odpowiedzialność za szkodę powstałą w pojeździe powodów na skutek kolizji z dnia 10 października 2017 roku.

Podkreślenia wymaga, że także w sytuacji braku zastosowania na gruncie niniejszej sprawy domniemania zawartego w przepisie ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 roku o rozpatrywaniu reklamacji przez podmiotu rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym, Sąd poczyniłby tożsame ustalenia na podstawie zabranego sprawie materiału dowodowego. Wydana przez biegłego opinia i jej wnioski, które Sąd w całości podzielił była jednym z kilku dowodów jakie na gruncie niniejszej sprawy potwierdzały fakt zaistnienia i okoliczności w jakich doszło do zdarzenia z dnia 10 października 2017 roku. Potwierdzały to także przedłożone do akt sprawy dokumenty, w tym m.in. wspólne oświadczenie o zdarzeniu drogowym oraz zeznania świadka i przesłuchanie powoda. To zatem ogół wzajemnie korespondujących ze sobą dowodów pozwalał na poczynienie ustaleń w sprawie, niezależnie od rozkładu ciężaru dowodu.

W świetle materiału dowodowego sprawy zachodzą podstawy do przyznania powodom świadczenia z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego w wysokości ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy należącego do nich pojazdu.

Świadczenie ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia majątkowego ma charakter odszkodowawczy i ta funkcja kompensacyjna determinuje podstawową treść pojęciową, zakres i poziom odszkodowania. Odpowiedzialność natomiast zakładu ubezpieczeń jest szczególną postacią odpowiedzialności cywilnej, a prawo ubezpieczeń majątkowych jest częścią prawa odszkodowawczego. Pojęcie szkody w ubezpieczeniach jest zatem takie samo jak w innych działach prawa odszkodowawczego, zasada odszkodowania nie może być bowiem traktowana w oderwaniu od ogólnych zasad odszkodowawczych, które znalazły wyraz i zostały uregulowane w kodeksie cywilnym. Dotyczy to samych pojęć szkody i odszkodowania. Wskazać przy tym należy, że zakład ubezpieczeń obowiązany jest do naprawienia szkody tylko w formie wypłaty odpowiedniej sumy pieniężnej, nie zaś wedle wyboru poszkodowanego także przez przywrócenie stanu poprzedniego, co wyłącza stosowanie w tych okolicznościach art. 363 § 1 k.c. Niezależnie od tego, czy poszkodowany naprawił, uszkodzoną rzecz, należy mu się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c., w związku z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom przywrócenia rzeczy jej wartości sprzed wypadku.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W literaturze dominującą jest teoria adekwatnego związku przyczynowego, od której odstępstwa mogą wystąpić w warunkach opisanych w art. 361 § 2 k.c., zgodnie z którym granicach określonych w art. 361 § 1 k.c., w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Co do zasady normalny związek przyczynowy pełni zatem w prawie cywilnym funkcję przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej, a nadto wyznacza jej granice w tym sensie, że zobowiązany ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa zdarzeń, z którymi ustawa łączy jego obowiązek odszkodowawczy. Skutki zaś pozostające poza granicami adekwatnej przyczynowości nie są objęte takim obowiązkiem. Adekwatny związek przyczynowy pozwala na uznanie prawnej doniosłości tych skutków, które są dla badanego zdarzenia zwykle (typowe, normalne), a na odrzucenie takich, które oceniamy jako niezwykle, nietypowe, nienormalne. Następstwo zdarzenia ma zaś normalny charakter wówczas, gdy w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajnym biegu rzeczy, bez zaistnienia szczególnych okoliczności, szkoda jest następstwem danego zdarzenia lub gdy zazwyczaj, w zwykłym porządku rzeczy jest konsekwencją danego zdarzenia (por. wyrok SN z dnia 11.09.2003 r., sygn. III CKN 473/01 oraz wyrok SN z dnia 26.01.2006 r., II CK 372/05). W świetle powyższego przepisu wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego jest określona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu. Reguła płynąca z przywołanego przepisu nakazuje także przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach wspomnianego adekwatnego związku przyczynowego. Podstawową bowiem funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody.

Odnosząc się do żądania zwrotu kosztów naprawy pojazdu wskazać należy, że zgodnie z treścią przepisu art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z przepisu art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) wynika natomiast, że odszkodowanie, które zakład ubezpieczeń, w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zobowiązany jest wypłacić poszkodowanemu, ustala się w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, jeżeli są oni zobowiązani do odszkodowania za szkodę wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu. Zgodnie natomiast z art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody, jeżeli taki jest wybór poszkodowanego, powinno nastąpić przez przywrócenie stanu poprzedniego. Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione

wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego oznacza zaś doprowadzenie jej do stanu używalności i jakości w zakresie istniejącym przed wypadkiem; w razie uszkodzenia pojazdu mechanicznego chodzi o przywrócenie mu sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczeństwo kierowcy i innych uczestników ruchu, oraz wyglądu sprzed wypadku (por. uchwałę SN z dnia 12.04.2012 r., II CZP 80/11). Przy czym jeżeli naprawy samochodu uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym dokonał sam poszkodowany, to w ramach odszkodowania z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC należy mu się nie tylko zwrot poczynionych przez niego przy tej naprawie nakładów, ale i zwrot robocizny z uwzględnieniem przyjętych, z reguły w miejscu zamieszkania, stawek robocizny za tego rodzaju usługi (por. wyrok SN z dnia 11.12.1997 r., I CKN 385/97).

Na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego L. C. oraz opinii uzupełniającej tego biegłego, Sąd ustalił, że na skutek kolizji z dnia 10 października w należącem do powodów roku w pojeździe doszło do uszkodzenia uszkodzonego już wcześniej błotnika PL i drzwi PL pojazdu marki S. zlokalizowane na wysokości ok. 0,7 m. Uszkodzenie natomiast wglębnego wgniecenia błotnika PL, widoczne uszkodzenia zderzaka prawego oraz uszkodzenie felgi koła PL nie powstały na skutek kontaktu z pojazdem marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Nadto w dniu 10 października 2017 roku pojazd marki S. o numerze rejestracyjnym (...) posiadał uszkodzenia, które nie powstały na skutek kolizji z pojazdem marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Były to uszkodzenia zlokalizowane na zderzaku przednim, błotniku PL, reflektorze PL, drzwiach PL, drzwiach TL, błotniku TL, feldze koła PL, lusterku L. Biegły, na skutek zarzutów strony powodowej uwzględnił konieczność przezbrojenia do lakierowania naprawianego błotnika lewego przedniego. Wykluczył natomiast, aby do uszkodzenia tarczy koła przedniego lewego oraz lusterka zewnętrznego lewego, porysowania klosza kierunkowskazu i obudowy lusterka doszło podczas kolizji z dnia 10 października 2017 roku, wskazując, że przeczy temu położenie uszkodzeń tych elementów. Koszt naprawy pojazdu, przy uwzględnieniu średnich stawek roboczogodzin stosowanych w nieautoryzowanych warsztatach naprawczych na terenie województwa (...) w 2017 roku oraz zastosowaniu oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu, wynosi 1 524,83 złotych. Nie ma możliwości zastosowania do naprawy pojazdu zamienników części oryginalnych. Zastosowanie oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody i nie spowoduje wzbogacenia powoda.

Żadna ze stron nie przytoczyła żadnych twierdzeń ani nie zaferowała żadnych dowodów, które dyskwalifikowałyby powyższe ustalenia biegłego, wobec czego Sąd uznał je za przydatne do ustalenia stanu faktycznego sprawy.

Szkoda, jaka powodowie ponieśli na skutek kolizji z dnia 10 października 2017 roku wynosi 1.524,83 złotych brutto.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 1 524,83 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 listopada 2017 roku i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Roszczenie o odsetki ustawowe za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego znajduje oparcie w treści art. 359 § 1 k.c., art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 817 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych (...). Zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Dłużnik popada w opóźnienie jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r., sygn. II CK 146/02). Ubezpieczyciel, stosownie do treści przepisu art. 817 § 1 k.c., obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, a jeśli tego nie czyni, popada w opóźnienie uzasadniające naliczenie odsetek ustawowych od należnej wierzycielowi sumy. Świadczenie ubezpieczyciela ma zatem charakter terminowy, a spełnienie świadczenia w terminie późniejszym niż wynikający z art. 817 k.c. może być usprawiedliwione jedynie wówczas, gdy ubezpieczyciel wykaże istnienie przeszkód w postaci niemożliwości wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności albo wysokości świadczenia, mimo działań podejmowanych z wymaganą od niego starannością profesjonalisty, według standardu, którego reguły wyznacza przepis art. 16 ust. 1 ustawy z 2003 roku o działalności ubezpieczeniowej.

W rozważanym przypadku, co było niesporne, pozwany miał wiedzę o istnieniu szkody w pojeździe powoda najpóźniej w dniu 19 października 2017 roku, kiedy sporządził kalkulacje naprawy pojazdu, a zatem winien spełnić świadczenie najpóźniej w terminie 30 dni od tej daty, tj. do dnia 20 listopada 2017 roku. Pozwany nie podniósł przy tym ani nie udowodnił, aby w terminie zakreślonym przepisem art. 817 § 1 k.c., nie było możliwe wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia. Wysokość zaś szkody powstałej w pojeździe powoda została ustalona w toku niniejszego procesu tylko i wyłącznie na podstawie materiału zgromadzonego w postępowaniu likwidacyjnym, a więc na podstawie okoliczności istniejących i znanych pozwanemu w postępowaniu likwidacyjnym. Skoro zatem pozwany nie spełnił świadczenia z tytułu naprawienia szkody w pełnej wysokości do dnia 20 listopada 2017 roku, od dnia następnego pozostaje w opóźnieniu, co uzasadnia zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty zasądzonego odszkodowania od dnia wskazanego w pozwie, tj. 21 listopada 2017 roku.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez stronę powodową oraz zawartych w aktach szkody złożonych w formie elektronicznej oraz na podstawie zeznań świadka M. S. i zeznań powoda M. Z. (2) w charakterze strony, co do prawdziwości i wiarygodności których nie powziął zastrzeżeń. Ustalenia natomiast co do okoliczności wymagających wiadomości specjalnych, tj. co do tego, czy do uszkodzenia należącego do powodów pojazdu mogło dojść na skutek kolizji z dnia 10 października 2017 roku oraz zakresu uszkodzeń w pojeździe na skutek tej kolizji oraz wysokości kosztów naprawy pojazdu Sąd poczynił na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej L. C.. Żadna ze stron nie podważała prawdziwości ani wartości dowodowej dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach szkodowych, na których biegły oparł swoje ustalenia, a i Sąd nie stwierdził okoliczności podważających ich wartość dowodową. Podniesione zaś przez strony zastrzeżenia zostały przez biegłego w wystarczającym stopniu wyjaśnione. Dlatego też Sąd mając na uwadze, że opinia została sporządzona zgodnie ze zleceniem, a także że jej treść wskazuje, że twierdzenia i wnioski biegłego znajdują oparcie w materiale dowodowym sprawy i nie stoją w sprzeczności z zasadami logiki, uznał opinię za przydatną do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 100 k.p.c., który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Powodowie ponieśli następujące koszty procesu: 80 złotych tytułem opłaty od pozwu, 419 złotych tytułem wykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego, 900 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika w osobie radcy prawnego oraz 34 złotych tytułem opłat skarbowych za złożenie dokumentów pełnomocnictwa procesowego, czyli łącznie 1.433 złotych.

Pozwany poniósł następujące koszty procesu: 419 złotych tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego, 900 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika w osobie radcy prawnego oraz 17 złotych tytułem opłaty skarbowej za złożenie dokumentu pełnomocnictwa procesowego, czyli łącznie 1 336 złotych.

Łączne koszty procesu wyniosły 2.769 złotych ($1.433 \text{ zł} + 1.336 \text{ zł} = 2.769 \text{ zł}$).

Żądanie pozwu zostało uwzględnione w zakresie kwoty stanowiącej 73 % dochodzonego roszczenia, wobec czego pozwany winien ponieść 73% kosztów procesu, tj. kwotę 2 021,37 złotych ($2\,769 \times 73\% = 2\,021,37 \text{ zł}$), a powodowie winni ponieść 27% kosztów procesu, czyli kwotę 747,63 złotych ($2\,769 \text{ zł} \times 27\% = 747,63 \text{ zł}$).

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powodów tytułem kosztów procesu kwotę 685,37 złotych ($1.433 \text{ zł} - 747,63 \text{ zł} = 685,37 \text{ zł}$) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sąd zwrócił stronom kwotę po 81 złotych tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, zgodnie z przepisem art. 80 ust. 1 w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Sygn. akt III C 1510/19

S., dnia 4 lipca 2021 roku

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego r.pr. A. K..
3. Wykonać zarządzenie w terminie 7 dni.
4. Akta przedłożyć po wpłynięciu pisma, dowodem uiszczenia opłaty od wniosku przez pełnomocnika powodów lub za 30 dni od wykonania zarządzenia.